

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/116/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112208372
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandrává
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8112208372.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Antónie Kandrávej a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Bratislava, Michalská 18, IČO: 36854140, zastúpená: Mgr. Miroslav Rybánsky, advokát, so sídlom Grösslingová 10, Bratislava proti žalovaným: 1/ P. G. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom W., O. XX a 2/ G. P., nar. XX.X.XXXX, posledne bytom, F., P. XX, zastúpená opatrovníčkou B. E., súdnou tajomníčkou Okresného súdu Vranov nad Topľou, o zaplatenie 23.354,65 Eur a prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 10C/153/2012-83 zo dňa 26.04.2013 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e sa rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania.
- II. Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Súd zastavuje konanie v časti o zaplatenie istiny nad 23.104,65 Eur.

Pripúšťa zmenu žaloby ohľadom zaplatenia úrokov z úveru a úrokov z omeškania v zmysle písomného podania žalobcu zo dňa 01.03.2013.

Žalobu zamietla.

Účastníci nemajú nárok na náhradu trov konania“.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že skutkovo mal za preukázané, že dňa 25. 10. 2007 bola medzi žalobcom a žalovaným v 1.rade uzavretá zmluva o bežnom účte. Následne 14. 03. 2008 bola uzavretá zmluva o ČSOB spotrebiteľskom úvere, ktorou žalobca poskytol obom žalovaným úver do výšky úverového limitu 400.000 Sk (13.277,57 Eur). Zmluvne bol dohodnutý úrok vo výške 14,70 % ročne p.a. a dohodnutý bol úrok z omeškania vo výške 15 % p.a. Účastníci sa zaviazali splácať úver mesačne po 11.126,- Sk a to 48 splátkami od 25. 04. 2008 do 25. 03. 2012. Ďalej zo zistení, že žalovaní nesplácali úver riadne a žalobca im oznámil zosplatenie úveru ku dňu 25. 10. 2008.

Ďalej prvostupňový súd vychádzal zo skutkového zistenia, že žalovaná suma predstavuje nezaplatenú istinu ku dňu 24. 02. 2012, kapitalizované zmluvné úroky a úroky z omeškania, ďalej poplatky vo výške 85,64 Eur.

Na takto zistený skutkový stav prijal právny názor, podľa ktorého zmluva uzavretá medzi účastníkmi je zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa § 52 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia

zmluvy, teda v znení účinnom od 01. 01. 2008. Vyhodnotil vznesenú námietku premlčania žalovaným v 1. rade ako dôvodnú, keďže ide o spotrebiteľskú zmluvu a nejde o samostatný typ zmluvy, ale ide o druh zmluvy, pre ktorý najmä Občiansky zákonník ustanovuje osobitné podmienky a náležitosti, vrátane neprípustnosti neprijateľných podmienok na ochranu tzv. slabšej zmluvnej strany. Akceptoval tak trojročnú premlčaciu lehotu podľa Občianskeho zákonníka, keďže zmluvné podmienky aj zmluva ako taká sa posudzuje podľa Občianskeho zákonníka a je to pre spotrebiteľa výhodnejšie, potom sa posudzujú aj ďalšie súvisiace právne skutočnosti, vrátane premlčania. Premlčacia lehota začala plynúť odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru 26.10.2008 a uplynula 26.10.2011. Žaloba bola podaná 19. 03. 2012 a vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným z 1. rade žalobu z dôvodu oprávnenej námietky premlčania zamietol. Poukázal na ustanovenie § 52 ods. 1, 52 ods. 3, § 52 ods. 4, § 52 ods. 2, § 54 ods. 1, § 100 ods. 1, § 100 ods. 2, § 101 Občianskeho zákonníka.

O čiastočnom zastavení konania rozhodol podľa § 96 ods. 1, 3 O.s.p.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Náhradu trov konania si uplatnil len neúspešný žalobca a súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku a to proti výroku, ktorým súd zamietol žalobu podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a vyhovel jeho návrhu voči žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2.rade v celom rozsahu a priznal žalobcovi trovy prvostupňového aj odvolacieho konania, alternatívne ak posúdi námietku premlčania vznesenú žalovaným v 1.rade za dôvodnú, zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že zaviazal žalovaného v 2.rade na zaplatenie sumy 23.104,65 Eur s úrokom z úveru a s úrokom z omeškania v zmysle jeho návrhu, vrátane trov konania a odvolacieho konania.

V odvolaní ďalej uviedol, že z rozhodnutia súdu prvého stupňa je zrejmé, že posudzoval právny vzťah, ktorý vznikol medzi účastníkmi konania a ktorý je založený úverovou zmluvou výlučne vo svetle občianskoprávných predpisov, v dôsledku čoho posúdil uplatnený nárok za premlčaný v zmysle občianskeho práva. Premlčacia doba v zmysle § 397 je 4 roky a začala plynúť od 16. 10. 2008, ako to vyplýva z oznámenia o zosplatnení úveru. V zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Z tohto ustanovenia je zrejmé, že v prípade keď došlo k uzatvoreniu úverovej zmluvy nejde o dojednanie práv a povinností, pokiaľ sa týka premlčania odchyľne od zákonnej úpravy, pretože zákonná úprava jednoznačne inštituuje premlčania upravuje. Otázka premlčania tak v tomto prípade vôbec nebola medzi zmluvnými stranami dojednávaná, pričom nemožno rozumne pochybovať o tom, že pod pojem zmluvné podmienky otázka premlčania nespadá. Skutočnosť, že Občiansky a Obchodný zákonník upravujú niektoré inštitúty odlišne ešte neznamená, že úprava v Občianskom zákonníku je automaticky ustanovená na ochranu spotrebiteľa, pretože rozdielna právna úprava vyplýva nielen z rozdielnosti vzťahov, ktoré obe úpravy regulujú. Poukázal, napríklad na odôvodnenie rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý rozhodol v obdobnej právnej veci a s námietkou premlčania sa vyrovnal tak, že vzhľadom na to, že ide o absolútny obchodný právny vzťah aj premlčanie a premlčacia celá doba sa v danom prípade je štvorročná v zmysle ustanovenia § 397 Obchodného zákonníka. V prípade, ak by boli žalovaní v 1. a 2. rade na strane veriteľa bola by potom podľa logiky spotrebiteľa kratšia premlčacia doba nevýhodnou. Návrh na vydanie platobného rozkazu voči žalovaným bol odoslaný 05.03.2012, teda pred uplynutím premlčacej doby k všetkým uplatneným nárokom navrhovateľa tak považuje námietku premlčania vznesenú žalovaným v 1.rade za nedôvodnú a v rozpore so zákonom.

V odvolaní ďalej uviedol že námietku premlčania vzniesol len žalovaný v 1.rade, pričom priebežným vykonaním čiastočných úhrad zo strany žalovaného v 2.rade došlo nepochybne k uznaniu dlhu žalovaného v 2.rade a uzavreli úverovú zmluvu ako spoludlžníci zaviazaní spoločne a nerozdielne. Pri solidárnych záväzkoch má veriteľ samostatnú pohľadávku voči každému spoludlžníkovi a môže vymáhať splnenie záväzku v celom rozsahu alebo jeho časť voči jednému alebo niekoľkým alebo proti všetkým spoludlžníkom a to súčasne alebo postupne. Z uvedeného je potom zrejmé, že u solidárnych dlžníkov prebieha premlčanie pre každého z dlžníkov osobitne. Súd prvého stupňa tak pochybil a vec nesprávne právne posúdil, keď uplatnený nárok z dôvodu premlčania zamietol aj voči odporcovi v 2.rade, ktorý námietku premlčania nevzniesol.

Opatrovníčka žalovanej v 2.rade písomným podaním zo dňa 20. 02. 2014 oznámila odvolaciemu súdu, že vznáša námietku premlčania uplatneného nároku žalobcom.

Žalobca podal písomné vyjadrenie k vznesenej námietke premlčania a zotrval na tom, že vzhľadom na zmluvu uzavretú medzi účastníkmi konania v zmysle § 497 až § 507 Obchodného zákonníka podľa ktorého je zmluva o úvere považovaná za absolútny obchod je premlčacia doba k nárokom navrhovateľa voči odporcom, ktoré sú predmetom konania podľa § 397 Obchodného zákonníka 4 roky, nárok bol uplatnený pred uplynutím premlčacej doby ku všetkým nárokom navrhovateľa, ktoré sú predmetom konania.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec v rozsahu suspenzívneho (odkladného) účinku odvolania (§ 206 O.s.p.) v zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 214 O.s.p.) a potom ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred rozsudok verejne vyhlásil a dospel k záveru, že rozsudok je v napadnutých výrokoch vecne správny.

V predmetnej veci ide o spor zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej dňa 14.03.2008. Československá obchodná banka a.s. (v ďalšom texte „žalobca“) po tom, ako pristúpila k vyhláseniu predčasnej splatnosti celého úveru sa domáha splatenia úveru s príslušenstvom (žalovaní v 1. a 2. rade sú spoludlžníci). Žalobca v odvolaní namieta nesprávne právne posúdenie veci prvostupňovým súdom v otázke premlčania žalobou uplatneného nároku.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý právny predpis) alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba, ak oprávnená osoba v nej stanoveným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania má v občianskom súdnom konaní za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo priznať. Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom k tomu, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup podniku rýchlejšie vydanie rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie výšky škody bezdôvodného obohatenia a podobne (porovnaj R 29/1983).

Žalobca namieta nesprávne právne posúdenie premlčacej doby vzhľadom na vznesenú námietku premlčania s poukazom, že zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania je zmluvou úverovou a je považovaná za absolútny obchod a v súlade s § 397 Obchodného zákonníka je premlčacia doba 4 roky.

Žalobca zároveň namietal v odvolaní, že pred prvostupňovým súdom nebola vznesená námietka premlčania zo strany žalovanej v 2.rade, pričom tak na strane žalovanej ide o úverovú zmluvu, ktorú uzavreli žalovaní v 1. a 2. rade so žalobcom ako spoludlžníci, ktorí sú zviazaní spoločne a nerozdielne a pri solidárnych záväzkoch má veriteľ samostatnú pohľadávku voči každému spoludlžníkovi.

S odvolateľom súhlasí odvolací súd pokiaľ namieta že, v konaní bola vznesená námietka premlčania len žalovaným v 1.rade a žaloba bola zamietnutá voči obom žalovaným. Pri solidárnych záväzkoch má veriteľ samostatnú pohľadávku voči každému spoludlžníkovi. Veriteľ môže vymáhať splnenie záväzku v celom rozsahu alebo jeho časť voči jednému, alebo niekoľkým alebo proti všetkým spoludlžníkom, a to súčasne alebo postupne. Splnenie záväzku jedným z dlžníkov spôsobuje voči veriteľovi zánik záväzkov ostatných spoludlžníkov (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. 07. 2010, sp. zn. 3 Obo 63/2009). Pri spoločných záväzkoch treba rozlišovať, či ide o čiastočné záväzky, alebo o záväzky

spoločné a nerozdielne (solidárne), prípadne nedeliteľné záväzky a v závislosti od toho posúdiť, či premlčanie prebieha pre každého dlžníka osobitne (in personam), tak je to pri čiastočných a solidárnych záväzkoch, alebo pôsobí aj vo vzťahu k ostatným dlžníkom (premlčanie pôsobí in rem), ako je to pri nedeliteľných záväzkoch, ktoré možno splniť len spoločnou činnosťou všetkých spoludlžníkov. Súdna prax aj právna teória vychádza z toho, že osoby zaviazané k solidárnemu plneniu sú spoločníkmi samostatnými (napríklad Vážny č.5899, uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky z 17.2. 2000, sp .zn. 20Cdo 2599/98, uverejnené v časopise Soudní judikatura č.8 roč. 2000, Bureš J. Drápal L, Krčmář Z a kol. Občanský soudní řad, Komentář I.díl 7 vydanie,Praha, c.H Beck , 2006, str. 398).

V danom prípade žiadal žalobca o zaplatenie pohľadávky od žalovaného v 1. a 2. rade ako solidárnych dlžníkov spoločne a nerozdielne. Premlčanie prebieha pre každého dlžníka osobitne. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania opatrovníčkou žalovanej v 2. rade tak táto námietka odvolateľa sa stala bezvýznamnou v prejednávanej veci. Námietka premlčania práva je námietkou právnou a neuplatňuje sa ňou taká skutočnosť, ktorú je účastník povinný tvrdiť v zmysle § 101 ods. 1 O.s.p. najneskôr do vyhlásenia uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie, najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Zo žiadneho ustanovenia práva hmotného alebo procesného nevyplýva, že by žalovaný musel uplatniť námietku premlčania v určitom štádiu konania. Z povahy námietky premlčania vymedzenej hmotným právom (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka) vyplýva, že ju môže povinný subjekt uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia veci (napr. Peter Vojčík a kolektív: Občiansky zákonník, stručný komentár, Bratislava, IURA EDITION, s.r.o., 2008, str. 201). Námietky premlčania sa teda netýka koncentračná zásada konania vyjadrená v ustanoveniach § 120 ods. 4 a § 205a O.s.p.; s výnimkou, ak by uplatnenie námietky premlčania bolo spojené s nepripustným uplatňovaním nových skutočností a dôkazov (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/120/2009 zo dňa 13.10.2009).

Odvolací súd tak pristúpil k posúdeniu odvolacej námietky dotýkajúcej sa posúdenia dĺžky premlčacej doby.

Nemali by byť žiadne pochybnosti a žalobca to nepopiera, že spor vznikol zo zmluvy uzavretej medzi obchodníkom pri výkone jeho obchodnej činnosti (poskytovanie úverov) a spotrebiteľmi jeho úverovej služby, že ide o spotrebiteľskú zmluvu (B2C Business to Consumer) a že sporný vzťah sa má posúdiť vo svetle cieľov smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách („smernica“).

Odvolateľ v odvolaní vytýka prvostupňovému súdu, že nesprávne aplikoval ustanovenie Občianskeho zákonníka o premlčaní namiesto Obchodného zákonníka.

Odvolací súd k tomuto odvolaciemu dôvodu udáva, že Obchodný zákonník upravuje ustanovenia o úvere. Prvostupňový súd celkom zreteľne kvalifikoval sporný vzťah ako vzťah z úveru ako absolútneho obchodu, tiež aplikoval osobitné ustanovenie § 54 ods. 1 OZ vo vzťahu k premlčaniu.

Popretím úveru ako absolútneho obchodu sa nemôže rozumieť stav, ak súd aplikuje ustanovenie § 54 ods. 1 OZ, ktoré má svoj obsah a ktorým zákonodarca sledoval dôležitý cieľ v spotrebiteľských zmluvách bez ohľadu na typ zmluvy, teda aj v prípade absolútnych obchodov (absolútne obchody sú vzťahy regulované Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy). Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 OZ boli vylúčené niektoré typy spotrebiteľských zmlúv. Teda ustanovenie § 54 ods. 1 OZ reguluje aj absolútne obchody.

Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ je ustanovením lex specialis s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy, a teda aj na odložené platby v spotrebiteľských vzťahoch vrátane úverov. Odvolací súd sa domnieva, že ak by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 OZ mali byť vyňaté niektoré typy spotrebiteľských zmlúv, zákonodarca by to explicitne upravil.

Ustanovenie § 54 OZ je nekauzistické ustanovenie zákona („...ani inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie“) sledujúce inter alia vylúčenie dopadu nepriaznivejšieho právneho následku na spotrebiteľa oproti následku, ktorý konkurenčne dopadá na spotrebiteľa podľa „tohto“ zákona. Je logické sa domnievať, že zákonodarca tým rozumel Občiansky zákonník (arg. „tohto zákona“ sa rovná zákona, v ktorom je naň priamy odkaz; (porov. dôvodovú správu k § 54 ods.1 OZ na www.Rokovania.sk/Rokovanie.aspx/BodRokovania_Detail?idMaterial=9083 <http://www.Rokovania.sk/Rokovanie.aspx/BodRokovania_Detail?idMaterial=9083>, (§ 54). Ustanovenie v ods. 1 v súlade so Smernicou vyjadruje kogentnosť úpravy neprijateľných podmienok s tým, že v spotrebiteľských zmluvách nie je možné dojednať práva alebo povinnosti odchyľne od zákonnej úpravy, ktoré by boli v neprospech spotrebiteľa. Neplatné sú také dojednania v spotrebiteľských zmluvách, ktorými by sa spotrebiteľ vzdával tých práv, ktoré mu zákon priznáva alebo dojednať také ustanovenie, ktoré by zhoršili jeho postavenie ako účastníka zmluvy.....“.

Prvostupňový súd uvedené ustanovenie aplikoval dôsledne a podľa názoru odvolacieho súdu v súlade so zmyslom a cieľom predpokladaným zákonom.

Ako už odvolací súd uviedol, prvostupňový súd označil dohodnutú zmluvu správne ako úver a ako absolútny obchod, a preto neobstoí odvolací dôvod o popretí podstaty sporného vzťahu.

Predmetná vec sa týka práva Európskej únie (smernica Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách; ďalej „smernica“). Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ je pomerne náročné na dodávateľov a významne chráni spotrebiteľov. Treba však povedať, že ak sa neberie do úvahy výber sumy úveru a podpis, tak spotrebiteľ takmer žiadnym spôsobom neparticipuje na koncipovaní zmluvy. Preto sa dá plne pochopiť pomerne silná ochrana spotrebiteľov, ktorú slovenský zákonodarca zakotvil v ustanovení § 54 OZ. Faktická nerovnosť medzi dodávateľom a spotrebiteľom pri vzájomnej kontraktácii je zjavná a viaceré rozhodnutia Súdneho dvora na to poukazujú (napr. rozsudok C-168/05 Mostaza Claro, bod 25, 26, 27, rozsudok C-240/98 až C-244/98 Océano).

Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ preto treba podľa názoru odvolacieho súdu vykladať tak, že v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo (Obchodný zákonník), ak aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky by sa postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávnej úprave zhoršilo. Ustanovenie § 54 ods. 1 je dôsledkom transpozície čl. 8 smernice. Smernica síce neharmonizuje dualistické právne úpravy inštitútov súkromného práva, no na druhej strane nebráni ani regulácii akú predstavuje ustanovenie § 54 ods. 1 OZ, a ktoré bráni akémukoľvek zhoršeniu postavenia spotrebiteľa oproti tomuto zákonu (rozumej Občianskemu zákonníku, § 54 ods. 1 OZ).

Za nedostatočný na presadenie obchodného práva považuje odvolací súd aj argument, že rovnaká právna úprava dopadá na obidve strany zmluvného vzťahu. Odvolací súd poznamenáva, že aj právna úprava v Občianskom zákonníku dopadá na obidve strany v súlade s princípom rovnosti, no je citlivejšia, zohľadňuje aspekt informovanosti spotrebiteľa, explicitne priznáva rovnaké práva aj ručiteľovi, garantuje efektívnejšie uplatnenie práva pri plynutí času pri zlom úmysle veriteľa a pod. Nemožno prehliadnuť pritom fakt, že sú to predovšetkým dodávatelia, ktorí uplatňujú veci na súde. Spory iniciované spotrebiteľmi sú len veľmi zriedkavé, a preto argument o obchodnom práve a rovnosti „pre všetkých“ je objektívne značne relativizovaný. Paušálne uprednostnenie Obchodného zákonníka by malo na spotrebiteľov nepriaznivé následky hraničiace až s neprístupnosťou k občianskym právam, ktoré priznáva Občiansky zákonník na rozdiel od Obchodného zákonníka. Preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O trovách konania rozhodol odvolací súd a § 224 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaný v 1.rade a žalovaná v 2.rade si náhradu trov odvolacieho neuplatnili a žalobca v konaní úspešný nebol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.